

faldne Udtalelser. Men jeg tror, at det i det hele taget er uheldigt, om man her i Rigsdagen tillægger den svenske Regering andre Motiver, end den selv anfører. Jeg tror, at det, vi skal gøre i denne Sag, er at anerkende disse Motiver og gaa ud fra, at naar vi forhaabentlig snart ved Hjælp af de drastiske Foranstaltninger, vi nu anvender, er definitivt færdige med Sygdommen, i Henhold til disse Udtalelser igen faar fri Adgang til det svenske Marked.

Jeg ved heller ikke, hvad andet vi skulde gøre. Det ærede Medlem Hr. Drachmann anviste ikke noget Middel. I det hele taget er det bemærkelsesværdigt ved begge hans Taler, at det ærede Medlem afholdt sig fra at anvise, hvilke Modforanstaltninger han vilde benytte. Dermed ophører egentlig Diskussionen. Men jeg ønsker dog at sige til det ærede Medlem, at jeg i og for sig anerkender, at han ikke nævnte de Midler, der kunde anvendes i hvert enkelt Tilfælde. Det er en Selvfølge, at vi under Traktatforhandlinger og andre Forhandlinger skal tilstræbe saa store Fordele som muligt og herunder bruge de i hvert enkelt Tilfælde bedst egnede Argumenter. Det er noget, som det er ganske overflødig at diskutere. Men jeg tror nok, at den Maade, man fører disse Forhandlinger paa, kan være forskelligartet. Det, jeg vil advare imod, er at hidse os selv og Modparten op ved Trusler, vi ikke ønsker at virkeliggøre, fordi de vilde skade os selv. Vi skal ikke paa Forhaand tilvejebringe en Kampstemning, som er uheldig for begge de forhandlende Parter, og skal navnlig ikke glemme, at det bedste Argument i alle handelspolitiske Forhandlinger har været og er fremdeles netop Hensigten til vor Frihandelspolitik.

Det ærede Medlems Tale blev offentliggjort i „Nationaltidende“ under Overskriften: Verden erklærer os Krig. Nu tør jeg ikke tillægge det ærede Medlem Skylden for denne Overskrift, men jeg vil dog sige, at det ser ikke godt ud, at det ærede Medlems Betragtninger kan sættes i Forbindelse med en saadan Overskrift. Denne Opfattelse, at Verden erklærer os Krig, er en Opfattelse, som kun hører hjemme i Fantasiens Verden. Verden har ikke erklæret os Krig. Der er store Vanskeligheder rundt omkring, fordi der i de fleste Lande findes Nationaløkonomer med lignende Anskuelse som det ærede Medlem og i adskillige Lande mange flere end her, der har de Synspunkter. Af den Grund ser jeg slet ikke lyst paa Forholdene, hvad det ærede Medlem anførte. Det er ikke et lyst Billede, vi kan tegne for hin-

anden. Nej, det ser meget mørkt ud; men det, jeg anbefaler, er at tage Forholdene, som de er, se at gøre det bedste ud af dem og ikke etablere en Krigstilstand med Omverdenen. Jeg har hævdet og hævder vedblivende, at det bedste Vaaben, vi kan have overfor disse Vanskeligheder, det mest aktive og det mest positive Argument, er netop den Frihandelspolitik, vi har ført, medens vi derimod ved at gaa over til en anden Politik fra vor Side vil erklære Verden Krig. Det er ikke Verden, der erklærer os Krig.

Naar det ærede Medlem med Glæde dvælede ved Forholdene under Krigen, hvor der var et smukt og godt Samarbejde mellem Erhvervene, Landbruget og Industrien, medens der efter hans Mening ikke fandtes et saadant Samarbejde nu, vil jeg gerne sige, at efter min Mening er den kunstige Modsætning, som man stiller op mellem Landbrug og Industri, i Virkeligheden ganske urigtig og af den Beskaffenhed, at den ikke kan begrundes i de saglige Forhold. Under Krigen var der et Samarbejde mellem Erhvervene og ikke mindst mellem Landbruget og de andre Erhverv, fordi Landbruget producerede Fødevarer. Det Overskud, vi her i Landet havde af Fødevarer under Krigen, fordi Danmark nu en Gang ved Forholdenes Udvikling er blevet, som det er sagt, Europas Spisekammer, var et mægtigt Aktiv, politisk og økonomisk. Det var i Virkeligheden vort mest haandgribelige Argument under Krigen, fordi der den Gang var en febersygt ophidset Efterspørgsel efter Levnedsmidler. Jeg tror, at vi tør sige, at vi fra Landbrugets Side viste god Samfundsfølelse ved at bruge dette Aktiv, ikke blot til at opretholde vor neutrale Stilling, men ogsaa til Støtte for de andre Erhverv, bl. a. for at støtte Raa- stofftilførselen for Industrien. Dette Forhold er nu vendt om, ikke saaledes at vort Landbrug ikke er et Aktiv — det er i økonomisk Henseende Landets største Aktiv —, men der er ikke den Efterspørgsel som under Krigen. Nu gælder det, som det meget rigtigt er sagt, at aabne Markeder. Det var ikke Kunsten tidligere, og derfor ligger Forholdene nu paa en ganske anden Maade.

Jeg vil gerne sige, at denne Modsætning mellem Landbruget og Industrien eksisterer i Virkeligheden ikke. Landbruget er Industri lige saa vel som alt det andet, som man betegner som Industri. Det er mig ufatteligt, at naar det at producere Margariner er Industri, skulde det at producere Smør ikke være det. Det er ganske vist saaledes, at alt, hvad Marga-